

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.637 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. MOLS loco advocaat M. MEGANCK en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraanse nationaliteit, komt op 14 januari 2001 België binnen.

Op 15 januari 2001 vraagt verzoeker asiel aan.

Op 6 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 23 juli 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die dit beroep op 9 januari 2003 ongegrond verklaart.

Tegen deze beslissing tekent verzoeker een beroep aan bij de Raad van State. Bij arrest nr. 124.973 van 4 november 2003 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 5 februari 2003 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 31 augustus 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

Op 15 september 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juni 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal weigert op 24 oktober 2007 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, dat op 3 april 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht wordt.

Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 23.705 van 25 februari 2009 wordt dit beroep verworpen.

Op 10 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 31 augustus 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De door betrokkene bij zijn aanvraag voorgelegde documenten die zijn identiteit zouden moeten staven: zijnde een attest van immatriculatie, een attest gezinssamenstelling en een lidkaart Kian Mihan kunnen door onze dienst niet echter niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. De door betrokkene voorgelegde documenten voldoen dus niet aan de door de omzendbrief gestelde voorwaarden. Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam A. M. (...) en nummer 5.056.241 bevat een kopie van een Iraanse identiteitskaart dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam A. M. (...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs aan dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk,

noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 20 december 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt hiertegen beroep in dat gekend is onder het nummer 36.621.

2. Rechtspleging

2.1. In een afzonderlijk verzoekschrift vraagt verzoeker hem het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen en alle kosten ten laste van verwerende partij te leggen. Ook in zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de verwerende partij tot de kosten van het geding te veroordelen.

Daargelaten de vraag of verzoeker gebruik kan maken van een afzonderlijk verzoekschrift, wordt ambtshalve vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtspleging kan toekennen noch de kosten ten laste van enige partij leggen. De verzoeken hiertoe van beide partijen worden verworpen.

2.2. De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch artikel 35 noch artikel 36 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van een repliekmemoirie in het raam van een schorsingsprocedure. Derhalve wordt de door verzoekende partij ingediende repliekmemoirie om die reden uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Verzoek wel degelijk ontvankelijk

3.1.1. Enerzijds baseert de bestreden beslissing zich op het niet voorleggen van een identiteitsbewijs, doch anderzijds verwijst zij wel naar het door verzoeker voorgelegde attest van immatriculatie, het attest gezinssamenstelling, de lidkaart van KIAN MILHAN en de kopie van de Iraanse identiteitskaart, die reeds in het dossier stak van tijdens de procedure voor DV en waar DV dus toegeeft kennis van te hebben.

Voor alle volledigheid voegt verzoeker deze kopie nogmaals toe, alhoewel hij dit in het verleden dus reeds heeft gedaan (Stuk 13).

Deze voorgelegde bewijzen zijn de enige die verzoeker heeft, een reispaspoort heeft hij niet.

Verzoeker heeft bijgevolg voldaan aan het vereiste om alle identiteitsbewijzen voor te leggen.

Er kan van een vreemdeling/vluchteling immers niet het onmogelijke verwacht worden. Verzoeker kan slechts hetgeen voorleggen dat hij indertijd heeft meegebracht van Iran.

3.1.2. Minstens is het doel dat de Administratie hiermee voor ogen had voldaan, aangezien zij van alle deze documenten kennis heeft, zij het in deze of een andere procedure, en deze allen in haar dossier steken.

3.1.3. Ook de bewering dat verzoeker "geen bewijs zou hebben voorgelegd dat toelaat hem met deze kopie van zijn identiteitskaart te vereenzelvigen" wordt met klem betwist! Uit alle voorgelegde stukken blijkt de naam en geboortedatum van verzoeker, wat overeenstemt met zijn identiteitskaart!

3.1.4. Ten slotte specificceert het art. 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze welk soort identiteitsbewijs precies dient te worden voorgelegd.

De bepaling vermeldt immers: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft."

Noch bestaat hierover vaste rechtspraak of enige verduidelijking in een omzendbrief of dergelijke.

In dit geval dient de bepaling in het voordeel van de zwakste partij te worden geïnterpreteerde, zijn in casu verzoeker.

Om het even welk document aan de hand waarvan de identiteitsgegevens van verzoeker dus kunnen worden vastgesteld dienen hiertoe te worden aanvaard!

In casu heeft verzoeker niet minder dan vier verschillende identiteitsdocumenten voorgelegd, wat dus ruimschoots volstaat!

Er bestaat bijgevolg geen enkele aanleiding om het verzoek van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zijn identiteit wordt door afdoende stukken bewezen, waarvan DV allemaal kennis had en dit ook toegeeft!

Bovendien is het verzoek tevens gegrond, waarover de bestreden beslissing op geen enkele manier heeft gemotiveerd."

4.2. In haar nota stelt verwerende partij dat het door verzoeker ingediende beroep onontvankelijk is vermits verzoeker in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voren te brengen. Het "enig middel" geeft geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. Voor zover als nodig repliceert verwerende partij in haar nota dat de gemachtigde van de minister geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte, oordeelde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk was. Het staat immers vast dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart en evenmin van een geldige motivering die toelaat hem van deze voorwaarde vrij te stellen. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift poogt voor te houden dat de bij zijn aanvraag gevoegde documenten wel identiteitsdocumenten zouden uitmaken. Ook het gegeven dat er zich reeds een identiteitsdocument in het administratief dossier zou bevinden kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Conform de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 moet een kopie van het identiteitsdocument of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval vrijgesteld zou zijn van deze verplichting opgenomen zijn in de verblijfsaanvraag. Deze vereiste werd gesteld om fraude te vermijden. Het volstaat dus niet dat deze kopie zich in het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevindt of dat het identiteitsdocument bij het verzoekschrift voor de Raad wordt gevoegd. Door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is terecht beslist dat de voorgebrachte stukken niet volstaan om verzoeker te vereenzelvigen met het identiteitsdocument dat zich in het administratief dossier bevond.

4.3.1. Vooreerst wenst de Raad op de kritiek van verwerende partij dat het verzoekschrift geen ernstig middel zou bevatten, te antwoorden dat het hiervoor geciteerde enige middel niet aan duidelijkheid te wensen over laat: de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota zelf het middel in de uiteenzetting van

verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De kritiek wordt derhalve niet bijgetreden.

4.3.2. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, en voert dus in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk moest worden verklaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegd en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een attest van immatriculatie, een attest gezinssamenstelling en een lidkaart van Kian Mihan heeft gevoegd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij door het voorleggen van een attest van immatriculatie, een attest gezinssamenstelling, de lidkaart van Kian Milhan en een kopie van de Iraanse identiteitskaart, die reeds in het dossier stak van tijdens de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken, voldaan heeft aan het vereiste om identiteitsbewijzen voor te leggen. Bovendien houdt verzoeker voor dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze specificeert welk soort identiteitsbewijs precies dient te worden voorgelegd noch bestaat er volgens verzoeker hierover vaste rechtspraak of enige verduidelijking in een omzendbrief of dergelijke. Verzoeker betwist met klem de bewering van verwerende partij dat hij geen bewijs zou hebben voorgelegd dat toelaat hem met de kopie van zijn identiteitskaart te vereenzelvigen omdat uit alle door hem bijgebrachte stukken de naam en de geboortedatum van verzoeker blijkt. Deze komen overeen met zijn identiteitskaart.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) wel degelijk aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: "Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omszendbrief 21 juni 2007, pg. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: "Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet het volgende: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Uit de stukken door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegd en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een attest van immatriculatie, een attest gezinssamenstelling en een lidkaart van Kian Mihan heeft gevoegd. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat deze bewijzen de enige zijn die hij heeft en dat hij slechts kan voorleggen hetgeen hij indertijd heeft meegebracht van Iran. De gemachtigde van de minister heeft in alle redelijkheid gesteld dat deze stukken niet voldoen aan de door de omzendbrief gestelde voorwaarden.

De Raad merkt op dat het aan verzoekers eigen nalaten te wijten is dat hij de kopie van zijn Iraanse identiteitskaart niet heeft voorgelegd bij deze aanvraag.

Waar verzoekende partij stelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze specificceert welk soort identiteitsbewijs precies dient te worden voorgelegd en dat er volgens verzoeker hierover geen vaste rechtspraak of enige verduidelijking in een omzendbrief of dergelijke bestaat en dat de door hem bijgebrachte stukken wel degelijk identiteitsdocumenten zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad nogmaals dat reeds in de omzendbrief die dateert van 21 juni 2007 en die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 4 juli 2007 en die aldus dateert van vóór de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij van 10 maart 2008, de term “identiteitsdocument” nader omschreven wordt en daaruit blijkt dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet in aanmerking komen. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat hij heeft “voldaan aan het vereiste om alle identiteitsdocumenten voor te leggen” en dat uit de door hem voorgelegde stukken de naam en de geboortedatum van verzoeker blijkt wat overeenstemt met zijn identiteitskaart.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waarom de door verzoeker bijgebrachte stukken niet konden volstaan als identiteitsdocument.

Waar verzoeker voorhoudt dat verwerende partij bij zijn beslissing diende rekening te houden met de reeds in een vorige procedure door hem bijgebrachte Iraanse identiteitskaart wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker deze identiteitskaart diende te voegen bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dit om te vermijden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33). Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is zoals hiervoor reeds werd uiteengezet op dat punt ook duidelijk.

Wat het feit betreft dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden, wordt vastgesteld dat het beoordelen van de buitengewone omstandigheden nog niet aan de orde was, aangezien de buitengewone omstandigheden en de voorwaarde van het beschikken over een identiteitsdocument, cumulatieve voorwaarden zijn om de aanvraag bij de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen. In casu beschikte verzoeker niet over de vereiste identiteitsdocumenten of gaf geen geldige motivering die hem hiervan zou kunnen vrijstellen, wat volstond om de aanvraag onontvankelijk te verklaren zonder de buitengewone omstandigheden te onderzoeken.

Het enig middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.